

Elemental, estimat Watson! Les coses són més senzilles del que semblen

written by Francesc Pomés Martorell | 17 de gener de 2023

Hi ha vegades en les quals cal treure tota la faramalla política partidista del dia a dia per entendre la realitat, que és molt més senzilla d'allò que alguns ens volen fer creure.

Ho han dit per activa i per passiva i ho demostren amb fets dia sí i dia també: la unitat d'Espanya està per damunt de l'estat de dret, la democràcia i el respecte als drets humans. Per tant, no es tracta d'intentar reformar l'Estat, ni les seves lleis, ni la seva justícia perquè aquestes reformes sempre acabaran topant amb el fons del problema: Espanya considera indiscutible el seu estat, és a dir, no accepten ni la simple possibilitat de posar en discussió la seva realitat, en una mena d'acte de fe previ a qualsevol anàlisi racional.

Hi ha evidències que posades una darrere l'altra deixen les coses ben clares:

1. L'Estat espanyol només es concep com a estat unitari i contrari a la diversitat, llevat que aquesta diversitat sigui un simple folklorisme. Qualsevol poble amb personalitat pròpia és un destorb amb el qual cal acabar per construir la seva nació. Per a ells és incompatible ser plenament catalans i espanyols. Només podem ser catalans si acceptem la nostra subordinació a Espanya.

2. Per aconseguir el seu objectiu estan disposats a emprar tots els mitjans, legals i il·legals i no se n'amaguen pas d'això. L'Estat i els seus aparells, també la justícia completament sotmesa a la política, com demostra el sàinet per a la renovació del Tribunal Constitucional o del Consell

General del Poder judicial, una autèntica actualització de la picaresca espanyola.

3. L'espoli fiscal i la manca d'inversions forma part d'una estratègia planificada d'ofegament econòmic que no depèn del govern de torn, sinó que és una política conscient d'estat.

4. Els atacs a la llengua i cultura catalanes són un altre vessant de la seva estratègia. Es tracta de fer desaparèixer el fet principal que ens constitueix com a poble. Frantz Fanon, un dels màxims exponents de l'anticolonialisme, a [Els damnats de la terra](#) deia "La cultura nacional és, sota el domini colonial, una cultura impugnada, la destrucció de la qual és perseguida sistemàticament". Per què hem acceptat l'obligació de conèixer el castellà i, en canvi, no s'accepta l'obligació de conèixer el català a les terres on és la llengua pròpia? Quina mena d'igualtat de drets és aquesta? La d'una colònia?

5. La repressió, l'espionatge i l'ús de la justícia com un arma més de combat contra les minories nacionals, són un altre dels aspectes de la seva actuació. Cal tenir clar que cap reforma legislativa canviarà la situació. El problema no són les lleis, que també, sinó l'ús d'allò que anomenem [la guerra judicial o dret de l'enemic](#) (lawfare). És de passerells pensar que cap canvi legislatiu pot suposar un tractament diferent davant dels tribunals de l'independentisme. La guerra judicial és precisament interpretar i aplicar les lleis en funció dels interessos de l'Estat i aquests interessos es resumeixen en un: el manteniment de la unitat d'Espanya per damunt de qualsevol raó. Si no ens poden aplicar la sedició, suprimida recentment, ens aplicaran nous delictes com el de desordres públics agreujats o retorçaran la interpretació de la malversació o buscaran qualsevol tipus delictiu per castigar a aquells que gosin discutir la unitat d'Espanya. És ben trist que forces autoanomenades independentistes no entenguin això i es prestin a blanquejar una justícia que no és tal quan es posa en dubte la unitat d'Espanya.

6. El consens sobre aquesta mena d'actuació de l'Estat és molt majoritari entre totes les forces polítiques, econòmiques i socials espanyoles. Van a l'una. I faríem bé d'entendre que no és una simple qüestió d'irracionalitat o «[empecinamiento](#)», sinó que això respon als interessos d'una elit espanyola que ha fet de l'Estat la seva forma de vida i del nacionalisme espanyol la millor manera d'amagar els seus interessos ben concrets i unir a gran part de la població sota una bandera que tapa la seva corrupció i incompetència. Al final sempre ens topem amb allò que va dir el dramaturg Eduardo Marquina: "España y yo somos así, señora".

Tot això és tan evident que allò que és incomprendible és que les forces polítiques sobiranistes catalanes siguin incapaces d'actuar en conseqüència, només per defensar els seus interessos particulars. Tal com està la situació, o som capaços d'articular una estratègia unitària de confrontació i culminem la independència o la nostra pervivència com a poble diferenciats té els dies comptats. El problema no és què fa Espanya, força evident, sinó què fem nosaltres!

L'Estat espanyol es va sentir realment en perill en el procés independentista culminat el 2017, segurament més d'allò que en som conscients. Per això va decidir actuar amb tots els mitjans al seu abast, legals i il·legals, per tal d'acabar amb l'anomenat "problema" català. No cal estar gaire informat per poder constatar que van decidir anar a totes i en tenim mostres un dia darrere l'altre. Tenen clar quin és el seu objectiu i empen tots els recursos que consideren necessaris. Qualsevol anàlisi que no tingui en compte aquesta realitat erra de ple en la comprensió dels fets i impossibilita qualsevol estratègia vàlida. L'independentisme majoritari ha estat incapaç de crear i defensar una estratègia de lluita contra això perquè no han entès, o no han volgut entendre, que no es tracta ja d'una lluita política ordinària, sinó d'un nou intent de l'Estat espanyol d'anorrear qualsevol poble o moviment que posi en dubte la seva *sagrada* unitat i la

construcció d'un projecte nacional unitarista i uniformador. Sense entendre això, i actuar en conseqüència, no només no avançarem en la nostra llibertat sinó que, com veiem, cada vegada anem més enrere. L'autonomia ja és només una entelèquia que qualsevol poder de l'Estat deixa en res. No s'ha entès que l'Estat ja no pretén tornar a la situació anterior al conflicte, sinó que el seu objectiu és anorrear la realitat nacional catalana, sigui com sigui. No entendre això ens fa còmplices del nostre propi anorreament!

Alguns, amb poc coneixement de la història, han adoptat la tàctica d'allò que en podríem dir el Sí, *bwana*. Creuen que sotmetent-se a l'opressor, rient-li les gràcies (via investidura, estat d'alarma, pressupostos de l'estat o reformes legislatives) i fent-se les bones persones, aconseguiran un millor tracte de l'amo (Espanya) i així podran continuar vivint mes o menys bé, fent de masovers de l'Estat. La realitat històrica es que qui se sotmet, s'agenolla davant del poderós només aconseguix el menyspreu per part seva i el menyspreu dels seus. Això sí, amb aquesta actitud aconseguixen prolongar el sotmetiment durant mes temps i que l'amo ho continuï sent sense gaire entrebancs. D'aquí a fer de [sipais](#) d'Espanya només hi ha un pas, que alguns, com veiem aquests dies, ja han fet. Hauríem de tenir clar que les institucions catalanes, la Generalitat i el Parlament, són institucions de l'Estat espanyol i que és aquest estat qui n'estableix els límits de la seva actuació i, per tant, no poden ser els instruments bàsics, ni principals, per fer la independència.

Ens toca veure com els polítics de tots els partits autoanomenats independentistes han buscat, i busquen, solucions personals a la seva situació, encara que això deixi a l'estacada als represaliats anònims que només compten amb l'ajuda dels seus familiars i coneguts. Humanament és explicable, no pas comprensible, perquè això suposa posar, es digui o no, la seva persona per damunt del moviment que deien

que lideraven. És, òbviament, la seva decisió personal i intransferible. És inacceptable, per honestedat amb un mateix i envers totes les persones que els van seguir i que els van donar suport, fins i tot posant-se en perill elles mateixes, que pretenguin donar cap mena de lliçó política als altres i que vulguin continuar fent política com si res. Si un/a avantposa la seva situació personal a la col·lectiva, el mínim que s'ha d'exigir és que deixi de voler representar a ningú més i que faci un pas al costat. I si ells/es són incapaços de ser conseqüents, haurem de ser els ciutadans qui els posem al lloc que els pertoca. Qui ha decidit, legítimament, avantposar la seva persona a la lluita per la llibertat del seu poble, es desqualifica ell mateix com a representant d'aquest poble. No es pot representar a ningú quan s'ha decidit que primer és un mateix que la lluita col·lectiva!

Crec que partir d'aquesta anàlisi de la realitat és l'única manera de poder tornar a construir un moviment nacional que, ara sí, ens porti a la independència. Ens cal tenir clara la realitat i a què ens enfrontem. Sense això només continuarem donant voltes al mateix i no avançarem. I no esperem ajuts externs, en forma de justícia europea o pronunciaments d'altres estats, la independència de Catalunya és un destorb per a la majoria, tant perquè posa en dubte la construcció de la majoria d'estats-nació existents, com perquè exposa els límits de la sobirania popular en unes democràcies que mitjançant el sistema representatiu han fet tot el possible per allunyar els ciutadans de la presa de decisions. En aquest sentit, el moviment independentista català és també part de la lluita internacional per aprofundir en la democràcia i el respecte als drets de tots els pobles del món.

No serà fàcil ni senzill, però cap lluita realment transformadora de la realitat i que valgui la pena no ho ha estat mai. Al final, encara que ens costi entendre-ho, depèn de nosaltres i només de nosaltres.

Si voleu, en parlem!